

**NUTNÉ
ZLO**

IAN
TREGILLIS

ARGO

Ian Tregillis
Nutné zlo

Z anglického originálu *Necessary Evil*,
vydaného nakladatelstvím Tor
v New Yorku roku 2013, přeložil Pavel Bakič.

Design obálky Tom Sanderson.

Grafická úprava obálky Lukáš Tuma.

Sazba Petr Teichmann.

Odpovědný redaktor Jiří Popiolek.

Jazykový redaktor Miroslava Jarotková.

Technický redaktor Milan Dorazil.

V roce 2017 vydalo nakladatelství ARGO,

Milíčova 13, 130 00 Praha 3,

www.argo.cz, argo@argo.cz,

jako svou 3325. publikaci, 76. svazek edice FANTASTIKA.

Vydání první.

Vytiskla tiskárna PBtisk, Příbram.

ISBN 978-80-257-2222-0

Knihy nakladatelství Argo distribuuje knižní velkoobchod KOSMAS

sklad: Za Halami 877, 252 62 Horoměřice

tel. 226 519 400

e-mail: odbyt@kosmas.cz

www.firma.kosmas.cz

Knihy je možno pohodlně zakoupit v internetovém knihkupectví

www.kosmas.cz

Prolog

Když ji chudý rolník prodá šílenému doktorovi, je jí pět let.

Panuje vlhký a chladný podzim. Žaludek má hlady stažený jako uzel. Klečí v mazlavém dubovém listí a drží za zadní tlapy teriéra, kterému se její bratr snaží vyrvat z tlamy vyvařenou kost. Kost představuje poklad, leskne se tečkami drahocenného morku. Pes vrčí a skučí – přeslechnou blížící se vůz.

Rolník se zeptá, jestli mají hlad. Ví prý o někom, kdo jim může dát najíst, pokud by jim nebylo proti mysli se svézt.

Nebylo. Kost zůstane psovi.

Choulí se v seně na rolníkově voze. Bratr ji objímá, snaží se zahnat lezavý chlad. Veze se s nimi ještě jeden chlapec. Když kašle, bublá mu v krku.

Přijedou na hospodářství. Pole za domem je poseté hromádkami černozemě. Tu a tam do nich klovou krkavci. Škubají potrhanými látkami, tahají za kousky kůže.

Děti si přijde prohlédnout doktor. Dojde jí, že jestli se mu budou líbit, dostanou od něj najíst. Ale že nedokáže vystát slabost.

Ohlédne se po kašlajícím chlapci. Nemoc ho oslabil. A ona je tak vyhládlá.

Srazí ho na zem. Doktor si jeho slabosti všimne a je znechucený. Nepotrvá dlouho a za domem přibude další hromádka hlíny. A pro ni zbude víc jídla.

Zvažuje, že by chlapci řečenému bratr udělala totéž. Snad by mohla poznat spokojený pocit z plného břicha. Bratr jí ale chce pomáhat. A ona možná potom, co zažene hlad, bude mít další cíle.

Bratr zůstane naživu.

Je zima, dlouhá a temná.

Doktor je chorý člověk, kterého břemeno geniality dohnalo k šílenství. O cosi usiluje. Kupuje si děti, aby je přetvořil. Ublíží jim, řeže je, protože zoufale hledá cosi vyššího.

Dnům vládnou skalpely, jehly, pouta, vrtačky, dráty. Zápach rozpáleného prachu z kostí, kovový odér krve, štiplavá vůně ozónu. Nocím vládnou nárek, pláč, sténání. Muka se vrší jako sněhové vločky. Stejně tak těla za hospodářstvím.

Bratr se jí pokouší chránit. Potrestají ho.

Smrt se jí vyhýbá. Bolest je někdy příjemná. Když ne, stáhne se před ní do temného kouta své mysli.

Smrt se vyhýbá také bratrovi. Těší ji to. Je užitečný.

Doktor ji operuje, znovu a znovu. Ať jí však otevře lebku, kolikrát chce, ať její mozek ve snaze probudit dřímající potenciál, ve který věří pouze on sám, zkoumá sebečastěji, neustále mu uniká, že je jiná. Nedaří se mu nahlédnout, že je jako on.

Mezitím pro sebe objeví radost z poezie. Požitek z aranžování sušených květin. Sbírá východy a západy slunce.

Roste. Bratr zrovna tak. Jsou vyšší a vyšší. Sílí. Berou rozum. A přibývají další, ta vzácná hrstka, která vydrží doktorovy léta probíhající výzkumy. Ona a bratr se od ostatních odlišují. Jejich kůže je tmavší, jako bavlna obarvená rozlitým čajem, a jejich oči jsou jako stíny, zatímco ostatní mají pleť světlou a oči barevné. Protože se ovšem ona i bratr drží naživu, doktor si je nechává.

Uprostřed tehdejší dlouhé zimy se doktor jednoho dne dočká prvního úspěchu. Při svých pokusech vyvolá špatně postižitelnou sílu, kterou nazývá *vůle k moci*. Hoch, na němž pracuje, jí však podlehne. Během několika krátkých chvil dělčích transcendencí od smrti tříští chlapcovy výkřiky okna a drolí cihly.

Doktor, kterému tento prchavý triumf ukázal, že je na správné cestě, zdvojnásobí své úsilí. Zavrtává jim dráty do lebek, vsazuje elektrody do mozků. Klíčem k osvobození vůle k moci, soudí, je elektřina. Když nezačnamená úspěch, otevře jim lebky a podnikne další pokus. A další. Doktor je trpělivý muž.

Někdy utrpení dostupuje takové míry, že kobka v její mysli málem není dost hluboká, aby jí poskytla bezpečí. Jsou i takoví, kteří nevydrží a skončí slabomyslní nebo němí. Ti, kteří vydrží, skončí pokřivení. Doktor je pro ně otcem, ze všech sil se mu pokoušejí udělat radost. Domnívají se, že je to možné. Ona ale ví svoje. Nerozumějí doktorovi jako ona.

Doktor k jejich upraveným myslím připojí baterie. A přeživší se jeden po druhém stávají něčím víc než člověkem. Vznášejí se. Planou. Myšlenkou uvádějí předměty do pohybu.

Ona však zůstává hádankou, již doktor nedokáže rozluštit. Znovu a znovu ji bere do laboratoře. Nic ale nezabírá. Operace ji nemění. Až jednoho rána...

Vzbudí se a její mysl je v plamenech.

Trýzní ji přízraky. Útočí na ni vidiny neznámých míst a lidí. Oslnivě jasné obrazy jí uhanějí myslí jako padající hvězdy planoucí na nebeské báni jejího vědomí. Žár, který za nimi zůstává, jí roztřeše tělo horečkou.

Jejich ohňostroj jí na vnitřní stranu víček vyleptá vzory. Mysl jí obestře proměnlivá, zvlněná pavučina ohně a stínu. Bolí to. Bije kolem sebe a chce se z pavučiny vyprostit. Nedokáže se však zářivého gobelínu zbavit o nic víc, než se moře může zříct vlhkosti. Gobelín je její součástí.

Tápavě hledá pevný bod. Ryzí silou vůle najde dostatek soustředění a přiměje své myšlenky k tomu, aby z chaosu vytrhly jeden výjev, než jí kaskáda přivede k šílenství.

Všechno se změní.

Gobelín se zachvěje, zavlní, přeskupí. Její smysly zaplaví nový sled obrazů. Vnímá je zrakem, hmatem, čichem, chutí i sluchem.

Země polykající bratra.

Doktor ve vojenské uniformě.

Válka.

Nicota, dalekosáhlá a chladná a hlubší než temné útočiště v její myslí.

Omdlí.

Když se znovu probere, leží natažená na kamenné podlaze svojí cely. Klečí nad ní bratr. Dlaní jí podkládá zátylek, silnými prsty jí bloudí ve vlasech vyrážejících na oholené lebce. Když prsty odtáhne, jejich bříška jsou červená. Vytřeští oči, nařídí jí, aby se nehýbala, vezme z jejího lůžka polštář a položí jí hlavu na něj.

Roztřesená a prochládlá to všechno sleduje skrze mihotavou oponu, clonu z pulzujících pramenů stříbra, zlata a stínu. Znovu ji zaplaví výjevy.

Vstávající bratr... bratr běžící chodbou... pospíchající za doktorem tak, až cestou srazí jednoho z dalších... podrážděná slova... chodba zalitá plameny... a ona sama uvězněná ve vlastní kůži která sesychá škváří se vydouvá se pekelným žářem křivícím její tělo rvoucím jí vzduch z plic ještě než stihne vykřiknout utrpení probůh to utrpení vždytjáuhorímPROBŮH-

Bratr běží ke dveřím.

A ona zemřeprobůhtoutřpeníprobůh-

Vykřikne. Bratr se na prahu zarazí.

Pableskující pavoučí vlákna se zamihotají, zablíkají, zaujmou nový tvar. Budoucnost se změní. Oheň z ní zmizí.

Je jaro, prosvětlené a pestré.

Její vůle k moci vyšla na povrch a je úžasná.

Kaskáda zážitků ji pořád zaplavuje jako řítící se vodopád, pořád ji hrozí smést do věčného šílenství. Slabší osobnost by v nepřítčetnosti našla útěchu a útočiště. To ale není nic pro ni. Už pochopila.

Výjevy, které prožívá, jsou útržky její vlastní budoucnosti. Jedné z jejích možných budoucností. Jedné z nekonečna.

Götterelektron vzlíná jejími dráty, vstupuje jí do mysli, setkává se s tkalcovským stavem její willenskraft a exploduje v nespočet tenkých vláken možností. Prostírá se před ní gobelín potenciálních časových linií. Nespočet zlatých vláken, všechny stezky do budoucnosti větvcí se v nespočet variací a v nesčíslné variace těchto variací, dál a dál a dál a dál. Každá její volba přesměruje svět z jedné soustavy cest na jinou.

Je prorok, věštkyně, vědma. Nic menšího než ruka osudu.

Předivo budoucích možností se rozkládá do nekonečné šíře, tím větší, do čím vzdálenějších oblastí hledí. Proniknout do jeho hlubin, prozkoumat nejodlehlejší možnosti, si žádá pevnou mysl a vůli. Její vševědoucnost naráží na svůj horizont, hranici vymezenou její slabostí.

Během prvních křehkých hodin po nabytí své schopnosti nevidí víc než příštích několik okamžiků. Bratr běží za doktorem, ona umírá v plamelech; bratr zůstává, ona žije.

Procvičováním se jí obzor podaří oddálit na několik hodin. Pověz bratrovi, že máš hlad: přinese dušené maso, chleba a třešňový závin. Počkej hodinu a řekni mu: všechn závin jsem snědla. Počkej dvě hodiny a řekni mu, že umíráš hladý. Doktor ho nachytá, jak porušuje zákaz vycházení, a potrestá ho nocí a dnem v rakvi. Bratr si při pokusech proškrábat se ven uláme nehty.

S několikadenní praxí dokáže časové linie sledovat téměř týden do budoucnosti. Ukradni z kuchyně nůž, probodni bratrovi krk. Celé větve nekonečné pavučiny zmizí a nahradí je jiné, začínající mělkým hrobem a pytlek nehašeného vápna.

Celý proces je krásný. Úchvatný. Přehrává si ho znovu a znovu.

Naučí se soustředit svoji vůli jako skalpel, naučí se strom rozhodování prořezávat, okrajovat jemnou změť nechtěných možností.

Čím dále obzor posouvá, tím mocnější se stává. Stále však existují skutky, které vykonat nedokáže, události, které přivodit neumí. Neumí v červnu nechat padat sníh. Neumí zařídit, aby se bratr během následujících dvou dnů zamíloval. Nic, co udělá, nepovede v příštích šesti hodinách k tomu, že by doktor zakopl v hlavní budově na schodech a zlomil si krk. Stačí ale posunout obzor a možností přibývá. Proč spěchat? Za tři dny přijde průtrž mračen. Doktor navleče gumáky. Předě dveřmi ve druhém patře je odloží, aby si k sobě nenanesl bláto. Z okna salóнку bude dohlížet na každodenní výcvik. Její dobře načasované mrknutí rozptýlí jednoho z ostatních, ten se přestane soustředit a výbuchem willenskraft zničí citlivé vybavení. Doktora zachvátí vztek. Rozrazí dveře. Nevšimne si galoší. Přistane u paty schodů, z mrtvého krku mu budou trčet odštěpky obratlů.

Může doktora zabít jediným mrknutím. Osamocený kamínek vyvolá sesuv půdy, osamocená sněhová vločka strhne lavinu.

Jí je tu ale dobře. Doktorův skon by hospodářství proměnil a pohodlí už by nebylo takové. Doktor bude žít ještě chvíli, už o jeho osudu rozhodla.

Vyvlékla se ze zimní kukly dětství a roztáhla křídla na slunci.

Je motýl, za kterým zůstávají hurikány.

Je léto, horké a zelené a úchvatné.

Její schopnost je dalekosáhlá, tvárná. Má mnoho nuancí. Umožňuje jí, aby kohokoli přiměla prakticky k čemukoli, stačí mít náladu a zkoumat síť budoucích časových linií dostatečně dlouho a bedlivě. Mít náladu a zkoušet nespočet variací jednoho krátkého rozhovoru nebo letmého setkání. Nekonečno pokaždé obsahuje časovou linii, která se odvíjí v souladu s jejími vrtochy.

Doktor nechápe plný dosah toho, co stvořil. Ona se zatím vyžívá v paradoxech.

Oddálí horizont na několik let. A když její síla dosáhne potřebné impozantní úrovně, využije ji k tomu, k čemu by ji využila každá polobohyně se špetkou sebeúcty: předpoví si svůj vlastní osud. Osudy.

Běda, není skutečnou bohyní. Nebude žít věčně. Pokud však na patřičných rozcestích učiní patřičná rozhodnutí, pak bude její život jistě velice dlouhý. Prudce se vrhá vpřed a hledá den, kdy její tělo konečně podlehne stáří. Dožije se devadesátky? Nebo hned stovky?

Cestou si všímá dalších rýsujících se událostí. Ve všech liniích se svět brzy ponoří do války. Neznepokojuje se tím. Nalézt pohodlnou stezku skrz léta bojů je triviální.

Přednostně zkoumá ty nejslibnější možnosti. Noří se do budoucnosti a nahlíží stále hlouběji, dokud nové a nové větvení paralelních časových linií neroztřepí vlákna pravděpodobnosti v tu nejjemnější srst...

... a ona nenarazí na cosi, co ji sleduje.

Cosí, co číhá v prostoru *mezi* časovými liniemi.

Vmezeřený děs plížíci se sférami, kde by nemělo existovat nic. Titánský. Zlovolný.

Všiml si jí. A hněvá se.

Opět zima. Nic než led a stín.

Celé týdny ji trápí noční můry. Ještě delší doba uplyne, než znovu sebere odvahu zapátrat ve vzdálené budoucnosti. A když se odhodlá, narazí na tutéž bariéru dusivého zla, tentýž pocit, že ji z vnějšku časových linií sleduje cosi obrovského a prastarého.

Každá výprava do budoucnosti – jako vždy při nich zavrhuje větve předčasně ukončené kulkou, uškrcením, úderem blesku – končí pádem do stejné hlubiny. Končí temnem tak naprostým, že se ho děsí i její nebojácné srdce.

Zkouší to znovu a znovu a znovu. Její osud je ale nezvratný. Nashromáždí všechny informace, které dokáže.

Démonům se říká Eidoloni. Jsou přítomní v každém bodě a v každém okamžiku. Tvoří maltu mezi cihlami vesmíru. Jde o bytosti tvořené čistou vůlí, které opovrhují lidstvem. Opovrhují skvrnou, kazem, který člověk zanechává na jinak dokonalém vesmíru. Lidem dala vzniknout jen bezúčelná náhoda, hranice času a prostoru je navždy vězní v jejich nicotnosti a bezvýznamnosti. Přesto jaksi získali vědomí a disponují určitou omezenou formou svobodné vůle. Nic nemůže být pro Eidolony urážlivější. A proto chtějí urážku odstranit.

Nezměrnost Eidolonů je ovšem jejich slabou stránkou. Lidstvu skýtá ochranu to, jak je v nesmírném kosmickém měřítku zanedbatelné. Lze ho jen problematicky vymezit, čemuž vděčí za svoji pokračující existenci. Balancuje na hraně a rovnováhu si může udržet pouze do chvíle, kdy ho Eidoloni v plném rozsahu spatří.

A ta chvíle nastane. Po světě totiž chodí čarodějové. Muži, kteří jsou s Eidolony v kontaktu. Muži, kteří jsou Eidolonům ochotni jejich vnímání lidstva

zpřesňovat – výměnou za fantastické, nemožné skutky. Démony totiž nesvazují přírodní zákony.

Hrůzy, jež čarodějové rozpoutají, jsou přímým důsledkem blížící se války. Ani ona je nemůže odvrátit. Jsou příliš rozsáhlé a přijdou příliš brzy. Svět nabral tento směr ještě předtím, než dostala do rukou otěže.

V mnoha časových liniích přijde konec přímo v průběhu války. Existují i další stezky do budoucnosti, složitější a méně pravděpodobné možnosti vývoje, kdy Eidoloni pozřou svět teprve léta po tom, co válka skončí. Možná i desítky let. Ale dokonce i na samých hranicích možného, v nejzamotanějších a nejnepravděpodobnějších časových liniích, které dokáže rozlišit, všechno vymaže temnota. Všechno vymažou Eidoloni.

Vymažou ji.

V jedné každé časové linii.

Zatímco míjejí roční období, tváří v tvář vlastní zkáze marně hledá ve věcech smysl. Propadne nihilismu. Bratr jí nerozumí. Nemůže. Její starosti sahají daleko za rámec srozumitelný smrtelníkům.

Má nějaký smysl být polobohyní, když nedokáže změnit to podstatné? Když nedokáže přepsat vlastní osud?

Krátí si měsíce nahodilými výpravami do budoucnosti. Kromě bratra narazí při svých bádáních opakovaně na mnoho dalších postav, jejichž osudy jsou s tím jejím spjaté napříč rozličnými možnostmi vývoje. Jeden muž ovšem vzbudí její zájem. V některých časových liniích netrvá jejich setkání víc než pár chvil. Na tom však nesejde: narazí na něj znovu a znovu a znovu.

Jmenuje se Raybould Marsh. Je silný. Odvážný. Krásný. Zahlcený vztekem. Ne tak chytrý jako ona, ale to cti netratí.

Jednoznačně jsou si souzeni. Proč by se jinak ten skvostný neznámý vyroňoval v tolika jejích budoucnostech?

Prožívá cosi nového, co začne jako knedlík v krku, přejde v báječnou bolest hrudníku, promění se v motýly v břiše, rozlije se jí po páteři až dolů a zahřeje ji mezi nohama.

Hraje si na svůdkyni. Zkoumá budoucnosti, ve kterých polapí jeho srdce. Je to prchlivý muž a někdy je s ním těžké pořízení. Láska je ale cit jako každý jiný a ona s dostatkem času a trpělivosti dokáže každého přinutit, aby udělal – cítil – prakticky cokoli. A najdou se časové linie, ve kterých jejím půvabům podlehne. Jsou těžko přístupné, a k tomu vzácné, ale jsou.

Za osamělých nocí si dělá dobře, zatímco ho sleduje, jak spí. Právě jedné takové noci strávené představami, ve kterých se jejího nahého těla dotýká mozolnatýma rukama, přijde objev: Raybould Marsh může být víc než její milenec.

Může být její zachránce. Může ji zachránit před Eidolony.

Co by Raybould Marsh podnikl tváří v tvář neodvratné zkáze? Na konci všech časových linií stojí Eidoloni. On by to ale viděl jinak: stojí na konci všech *předem existujících* časových linií.

Tak proč si neustavit novou? Od nuly?

Posadí se rovně, jako by spolkla pravítka, na první záchvěvy orgasmu zapomene.

Opět jaro. Motýl roztahuje křídla.

Přelstít Eidolony je ta největší výzva. Jediná výzva hodná její pozornosti. Celá léta se nesoustředí na nic jiného. Zdokonaluje se v intrikách, proniká do temného jádra nejspletitějších paradoxů, sbírá podněty ze zastrčených potenciálních budoucností, vyhýbá se zabítí rozzuřenými spojenci a zatvrzelými nepřáteli. Splétá příčiny a následky táhnoucí se několik dekád.

Dává pozor na každou podrobnost, nesmí totiž nic ponechat náhodě. Plán se musí odvíjet po dobu tolika let, že i nejmenší překážka v jeho toku způsobí cyklóny schopné tenkou nit machinací rozpárat.

Je to herkulovský úkol. Ale uspěje v něm.

Všechno začne u muže jménem Krasnopolski.

Doktor už brzy využije občanskou válku ve Španělsku k tomu, aby schopnosti svých dětí prověřil v poli a dokázal tak svým mecenášům, že zvládne jejich sny o získání nových území uvést v život. Triumfální ukázky willenskraft pak budou nafilmovány k dalšímu studiu. Jedním z kameramanů bude Krasnopolski. Spatří nepřírozené skutky. Skutky, které jím otřesou.

Bude pro ni snadné překlopit jeho neklid v myšlenky na dezerci. Britové pro něj pošlou špiona. Špiona jménem Raybould Marsh.

Ten se s ní potom v barcelonském přístavu poprvé letmo setká pohledem. Mrkne na něj a tím zasekne háček.

Raybould se následně po vypuknutí války vrátí na kontinent a bude se chtít dozvědět víc o doktorově hospodářství. A ona se jím nechá zajmout.

Vezme ji do Anglie, kde ji s kolegy ukáže Eidolonovi. Zároveň Eidolonovi spatří Rayboulda a vycítí, co si pro něho nachystala. Začnou se o něj zajímat. A ona chvíle poslouží jako kotva, místo, odkud poroste nově naroubovaná časová linie. Bude však ještě potřeba hodně práce.

Bratr ji podle jejích instrukcí zachrání. Stane se nejváženější poradkyní nejvyšších vojenských kruhů. Dovede je ke zničení britské armády na dunkerských plážích, bude řídit systematickou likvidaci britské protiletectvé obrany. Její willenskraft poslouží jako skalpel odřezávající veškerou naději.

Raybould se zatím pokusí založit rodinu. Bolí ji pomyslení, že bude s jinou, jde ale o nezbytnou součást plánu. A jeho scestné pobláznění tou pihovatou courou nebude trvat věčně. Je souzený jedné určité ženě a nikomu jinému. Pro ni je čas průhledný; on překročí jeho hranice.

Jejím přičiněním dojde k náletu, který zabije Raybouldovu půlroční dceru. Raybould se zblázní smutkem. Žal ho připraví o opatrnost. Osobně povede překvapivý útok na hospodářství. Britové nechají vojáky do Německa přepravit pomocí Eidolonů. Velice chytrý nápad. Ona však britské plány zhatí a zapříčiní zoufalý ústup. Eidolonové si za něj vyžádají nárok na Raybouldovo další dítě a teprve potom dovolí nepočtným přeživším, aby se v panice stáhli do Anglie.

Záchrana Británie si vynutí drastické kroky. Raybouldovi krajané srazí wehrmacht na kolena nadpřirozenou zimou a nalákají Rudou armádu, aby zařídila zbytek. Jejich manévr uspěje. Navzdory Raybouldově snaze však hospodářství padne do sovětských rukou. SSSR si přivlastní doktorovu práci.

Včetně jí. A bratra.

Pak věci přes dvacet let poběží na volnoběh bez jejích zásahů. Mezi britským impériem a Sovětským svazem zavládne křehká patová situace. Eidolonovi na jedné straně, doktorovy vynálezy na druhé. V pravý čas ale ona i bratr utečou. A jejich návrat do Anglie poslouží jako návnada, která přiláká Rayboulda zpět k práci, již opustil.

Tou dobou už z něj bude jiný člověk. Sehnutý, prozatím ovšem nezložený. Jeho manželství bude zničené soužitím s dítětem, jež pokřívili Eidolonové. On ale všechno unese, protože Británie bude svobodná. Všechno unese, protože bude věřit, že oběti, které přinesl, měly smysl.

Sověti zatím doktorovu technologii vypilují. Raybouldův pokus eliminovat sovětské vojáky využívající willenskraft ovšem selže a Raybould

samotný utrpí děsivé zranění (samozřejmě nezemře, to by nikdy nedovolila). Jeho milovaná Británie podlehne zdrcujícímu útoku.

Potom, a jedině potom, se Raybould ocitne v citovém rozpoložení odpovídajícím jejím potřebám.

Propadne zoufalství a zuřivosti a vypustí Eidolony. Démoni se však usídlí v jeho prázdném synovi a využijí jeho lidské oči k tomu, aby lidstvo spatřili celé. Právě Raybouldovo utrpení tak strhne jejich časovou linii v zlovůli propast.

Avšak... Ona už dávno předtím umístí do minulosti kotvu, už dávno předtím nastraží návnadu, která Rayboulda přiměje k návratu. Až bude jejich svět odměřovat poslední okamžiky, porozumí Raybould jejímu plánu a zhodnotí se role jejího zachránce.

Nebude chápat, že všechno dělá pro ni. Bude si myslet, že využívá druhou příležitost zachránit svoji dcerku.

Podstatné je však jedině to, že se podvolí a nechá se posledním čarodějem přenést do minulosti. Dorazí do bodu, v němž vězí kotva, a stvoří novou časovou linii.

Takovou, ve které ji nepozřou Eidoloni.

Záchrana vyžaduje, aby do gobelínu možných budoucností vpletla nová vlákna. Aby zlomila Rayboulda Marshe, muže, kterého miluje, a přetavila jeho smutek v nástroj ke zničení světa.

Aby Raybouldovi jako pokušitelka nabídla to, po čem nejvíc touží. Aby ho vlákala do minulosti.

Povede se to.